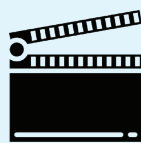

**ΤΑ ΘΡΑΝΙΑ
ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ**
ΣΕΛ.: 4-5

**ΔΥΟ ΝΕΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ
ΓΙΑ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ**
ΣΕΛ.: 7

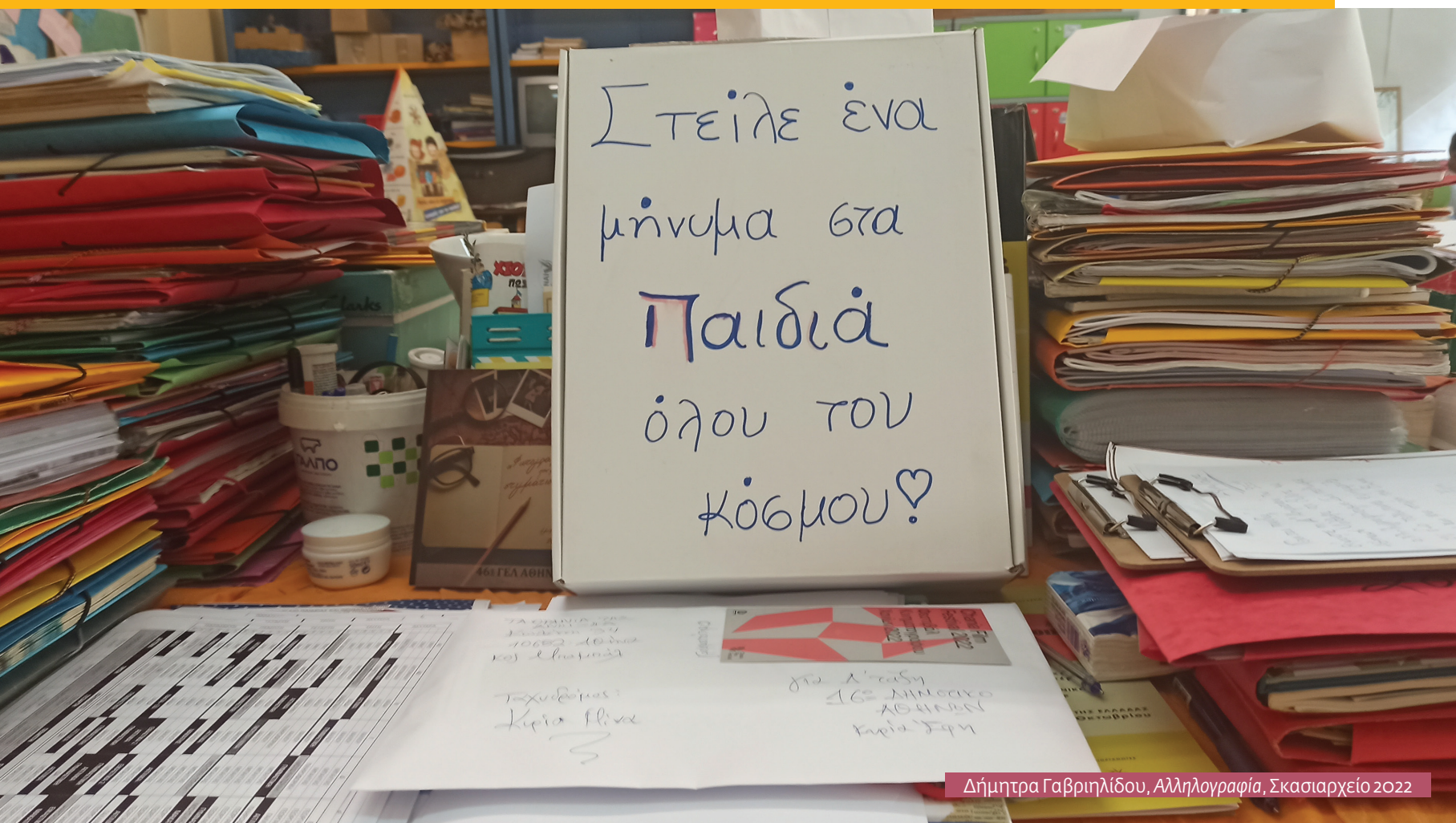

**ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ
ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΕΣ**
ΣΕΛ.: 8

ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ 12 - ΧΕΙΜΩΝΑΣ 2023

Δήμητρα Γαβριηλίδου, Αλληλογραφία, Σκασιάρχειο 2022

Εδώ «Τα Θρανία της Άνοιξης»!
Ακούτε το ραδιόφωνο των παιδιών!
Παιδιά, μείνετε συντονισμένα!

Σήμερα παιδιά θα μιλήσουμε για τα πολλά σας ονόματα. Στην ιστορία του ελληνικού κράτους άλλοτε με αποδοχή κι άλλοτε με απόρριψη, εσείς παιδιά μπήκατε σε κολυμπήθρες και βαφτιστήκατε πάλι. Ναι, πήρατε κι άλλο όνομα εκτός απ' αυτό που σας έδωσαν οι γονείς σας!

Πριν την επανάσταση του 1821 ή με το ξεκίνημά της, σας λέγαμε «τσοπανόπουλα», «κλεφτόπουλα» ή «ελληνόπουλα». Κι αμέσως μετά «ορφανά» γιατί μείνατε χωρίς γονείς και πηγαίνατε σχολείο στο ορφανοτροφείο της Αίγινας. Μάλιστα εκεί κάνατε και τυπογραφείο!!! Και το πιο σημαντικό: όταν λέγαμε παιδιά εννοούσαμε αγόρια. Κι έτσι έλεγε κάποια γυναικία: έχω τρία παιδιά κι ένα κορίτσι!

Ένας τρέχον χαρακτηρισμός ήταν το παιδί να το λέμε «αγράμματο». Κοιτούσαμε

το παιδί και το λέγαμε «αδύνατο» ή «ασθενικό». Αν ήταν μόνο του «μοναχοπαίδι» και αν κοιτούσε από το μπαλκόνι του σπιτιού του χωρίς να παίζει με τα άλλα παιδιά, «βουτυρόπαιδο». Αν κάθε μέρα ήταν στο δρόμο το αποκαλούσαμε «αλητάκι», «ζητιανάκι» ή «παιδί του δρόμου». Κι αν δούλευε «εργατόπαιδο» ή «καλόπουλο». Αν δεν ξέραμε τον πατέρα του ή δεν αναγνώριζε το παιδί ως δικό του, το λέγαμε «νόθο» ή «εξώγαμο» ή «μπάσταρδο». Αν δεν ήταν παιδί της οικογένειας το λέγαμε «ψυχοπαίδι» κι αν ήταν τελευταίο το λέγαμε «στερνοπαίδι».

Στην αρχή του αιώνα που μας πέρασε τα παιδιά, όταν ήταν στερημένα τα λέγαμε «φτωχά» και συνέδεαν τη ζωή τους με την παιδική εργασία και τη βιοπάλη. Έπαιρναν μέρος στα πλανόδια επαγγέλματα κι ήταν δίπλα σ' όλους τους τελάληδες. Ήταν εύκολο να τα δεις στους δρόμους και να φωνάζουν «Εφημερίδες, εφημερίδες» και να λένε απ' έξω τον τίτλο της εφημερί-

δας! Αλλά και με το κασελάκια τους στην Ομόνοια να γυαλίζουν παπούτσια και να τα λέμε «λουστράκια».

Στην κατοχή τα λέγαμε «ανταρτόπουλα», «αετόπουλα» ή «κρυμμένα» παιδιά κι αν ήταν γόνιμοι κομμουνιστών «συμμοριτάκια». Κι όταν έκλεβαν την κουραμάνα από τους Γερμανούς «σαλταδόρους». Κι ο κατάλογος δεν τελειώνει. Σήμερα θα ακούσετε να σας λέμε «αλβανάκια», «εισαγγελικά», «ιδρυματικά», αλλά και «αλλοδαπά», «μεταναστάκια» ή «προσφυγάκια». Τα έθνη έχουν επιστρέψει πιο πολλά από ένα αυτή τη φορά. Κι όλοι οι χαρακτηρισμοί είναι εναντίον των παιδιών.

Σήμερα είναι Ημέρα Μνήμης κατά του Ολοκαυτώματος που γνώρισε η ανθρωπότητα και τιμούμε τον δάσκαλό μας Γιάνους Κόρτσας! Ήταν «Τα θρανία της Άνοιξης» - το ραδιόφωνο των παιδιών. Στο κείμενο και στο μικρόφωνο ο κος Μπαμπάλ, 27/1/2023, Εξάρχεια - Αθήνα.

- Η Μαυρούλα του Πεδίου του Άρεως της Αθήνας αναρρώνει και σύντομα θα είναι κοντά στην κυρία Μαρία, αλλά και κοντά μας
- Η καλύτερη βιβλιοθήκη των παιδιών στην Αθήνα είναι στο 4ο Δημοτικό Σχολείο με την επιμέλεια της κυρίας Αθηνάς
- Άνοιξε ο καινούριος χώρος των παιδιών στο κέντρο της Αθήνας, στον «Ασπάλαθο», με έκθεση μαθητικού εντύπου, δανειστική βιβλιοθήκη, μικρά βιβλία, ραδιόφωνο, κινηματογράφο, φωτογραφία, τυπογραφία και Καραγκιόζη (Χαρίλαου Τρικούπη 129 – 131)

...και ρίξτε μια ματιά και εδώ:
<http://lib4odimath.sites.sch.gr/>

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

Παιδαγωγική Ομάδα
 «Το Σκασιάρχειο»

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

το διασχολικό έντυπο του ραδιοφώνων των παιδιών «Τα θρανία της Άνοιξης»

ΤΕΥΧΟΣ 12 - ΧΕΙΜΩΝΑΣ 2023

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟ ΤΟΥ 2023

Εκδόσεις Ars Nova - Γιάννης Κορναράκης
 Τζαβέλλα 1, 10681 Αθήνα
 Τηλ.: (+0030) 210 3801191

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Μπάμπης Μπαλτάς

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

arsnova.p@gmail.com
 babisbaltas1@gmail.com

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

Άρης, Αφροδίτη, Γιάννης, Γιώργος, Ίωνας, Ιωάννα, Ηρώ, Θάλεια, Μαρία-Ηλέκτρα, Μίλτος, Κάτια, Μάγια, Πέρσα.

ΤΑ 10 ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Τα θρανία της Άνοιξης: https://wakelet.com/@ta_thrania_tis_anoiksis

Ραδιοκομήτες-Πύργος: <https://padlet.com/agmi-hal85/tdviselys4n5dxcg>

Ράδιο Ελευθερές-Καβάλα: <http://europeanschoolradio.eu/el/archives/school/9500411>

Εδώ Ξέφρενο Σχολείο-Χανιά: https://diktiosxolionchania.blogspot.com/2021/01/blog-post_26.html

Μικροί Εξερευνητές-Νέο Ηράκλειο Αττικής

Ραδιοπεριπέτειες-Πετρούπολη Αττικής

Κόκκινη Τσουλήθρα-Δάφνη Αττικής

Zacharo Radio Project-Ζαχάρω Ηλείας

Συνεργατικό Ραδιόφωνο-Πάτρα

Τέλεια Γατάκια-Σαλαμίνα

Με την συνεργασία του 2510 Radio και της ΚΟΦΙΨΥ

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΣΕ ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ISSN: 2732-6217

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΔΕΝ ΣΕ ΑΦΗΝΟΥΝ ΝΑ ΠΑΡΕΙΣ ΠΑΓΥΤΟ

Μια ιστορία τρόμου...

Μια δροσερή νύχτα η Λόλα, που είναι δώδεκα ετών, βγήκε να πετάξει τα εκουπίδια μέχρι που άκουσε το τραγούδι του δράκουλα και φρίκαρε εντελώς. Εμφανίστηκε μπροστά της ένα αγόρι και ένα κορίτσι. Το κορίτσι ήταν ξανδό με γαλάζια βαμμένα νύχια, με στολή *supergirl* και μια παράξενη κόκκινη κορδέλα για μαλλιά και τα μαλλιά της ήταν μέχρι τη μέση, επίσης να πω πως ήταν λυμένα... Το αγόρι είχε καστανά μαλλιά με στολή νίντζα και με ένα κατάμαυρο μαντίλι που κάλυπτε τη μύτη, το λαιμό και το στόμα. Σε κάποια στιγμή της είπε το κορίτσι κρατώντας ένα μοβ ξύλινο τόξο:

Κορίτσι: Γεια σου Λόλα!

Λόλα: Πώς ξέρεις το όνομά μου;

Κορίτσι: Χα... Να μη σε νοιάζει!

Λόλα: Μα... Μα... πώς;

Κορίτσι: Δεν υπάρχει μα!

Αγόρι: Γεια, είμαι ο Μπεν, αυτή είναι η αδερφή μου η Ραλού!

Κι έτσι όπως μιλούσαν μπαίνουν σε έναν δάμνο.

Ραλού: Πρόεχε, αυτά τα τέρατα τα λένε Εγωντάρια, αγαπάνε υπερβολικά τον εαυτό τους και θέλουν να σε εκοτώσουν... Με λίγα λόγια έχουμε μια υποψία ότι είναι φίλοι των πιο ιεχυρών δολοφόνων του κόσμου των ονειροτελώνων. Τα Εγωντάρια φύγανε κι εμείς πήγαμε στο δικαστήριο να παρακολουθήσουμε μια δίκη άδικη.

Πήγαμε στο δικαστήριο και ακριβώς πίσω από το κτίριο είδαμε να γίνεται μια ληστεία, τρέξαμε πολύ γρήγορα αλλά μας ξεφύγανε οι ύποπτοι. Ήταν δυο γυναίκες, την μία την ήξερε ο Μπεν και η Ραλού και την έλεγαν Σάρα. Πήγανε και συναντήσανε την επικεφαλή των ερευνών, έφεραν και τις δυο γυναίκες, μαζί την Έλεν και τη Σάρα. Την επικεφαλή την λέγανε Άντζελα. Κάλεσαν τρεις μάρτυρες που είδαν το περιστατικό. Ήταν αδώς, βρήκαμε όπως φεύγαμε ένα στοιχείο. Ήταν ένα παπούτσι αθλητικό εαν αυτά τα παπούτσια που φόραγε ο Μάρτιν, ο αρχηγός των δολοφόνων. Είδαμε τον Μάρτιν σε μεγάλο πολυκατάστημα να ψωνίζει με μια πλαστή ταυτότητα. «Αυτός είναι ο κλέφτης», φωνάξαμε δυνατά και οι τρεις και ο συναγερμός χτύπησε.

Μάρτιν: - Δεν είμαι εγώ, δεν έγινε ληστεία, έδειχνα στον κύριο μία ταυτότητα- χειροτεχνία που έφτιαξα. Και πριν από λίγο έτρεχα με την Σάρα και την Έλεν γιατί παίζαμε κυνηγητό!

Ραλού: - OMG sorry που σε κατηγορήσαμε άδικα.

Μάρτιν: - Εγώ ήθελα να πάρω μια πατούδα παγωτό!

Μπεν, Λόλα: - Τι φάση.... (συνεχίζεται..)

Ελεύθερο κείμενο: Πέρσα

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΚΑΛΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

– Κάποτε ζούσε μια μικρή καλή μάγισσα.
– Μα οι μάγισσες δεν είναι κακές;
– Ναι, αλλά στη δικιά μας ιστορία, οι μάγισσες αυτές είναι πολύ καλές.
– Και γιατί στον τίτλο γράφει «Η ιστορία μιας καλής μάγισσας», δηλαδή μόνο μίας;
– Αυτό θα το δούμε αργότερα. Όπως έλεγα λοιπόν, κάποτε ζούσε μια μικρή καλή μάγισσα. Όπως όλες οι μάγισσες είχε ένα μαγικό ραβδί, ένα μυτερό μαύρο καπέλο, μια σκούπα και μια ασπρόμαυρη γάτα. Κάθε μέρα πήγαινε στο σχολείο της και μάθαινε πως να φτιάχνει μαγικά φίλτρα. Μια μέρα, εκεί που έτρωγε το πρωινό της, η Γιούλη –έτσι έλεγαν την μάγισσα– άκουσε παράξενους θορύβους έξω από το παράθυρο. Άνοιξε την κουρτίνα και... Ωχ, όχι! Βοήθεια, φώναξε δυνατά.

Βλέπετε, οι μάγισσες είχαν κι αυτές εχθρούς, όχι νεράιδες –οι νεράιδες ήταν φίλες τους– αλλά καθρέπτες, τους οποίους, μόλις τους κοίταζες, πέτρωνες. Μόνο εάν είχες πολύ δυνατή προσωπικότητα δεν πέτρωνες. Αλλά δυστυχώς σιγά σιγά οι καθρέπτες είχαν δυναμώσει τόσο που και οι καλές μάγισσες πέτρωναν. Εκείνη σαν αστραπή μεταμορφώθηκε. Πάνω στη μαγική της σκούπα βγήκε από το σπίτι και με το μαγικό της ραβδί έσπαγε τους καθρέπτες. Αμέσως και άλλες πολλές μάγισσες ξεχύθηκαν στους δρόμους. Επανάσταση! Σε λίγο, μονό έξι (6) καθρέπτες έμειναν, αλλά έφυγαν τρέχοντας.

Από τότε οι μάγισσες ζουν καλά, οι καθρέπτες χειρότερα κι εμείς καλύτερα από όλους!

Ελεύθερο κείμενο: Θάλεια

ΠΩΣ ΑΠΟΦΑΣΙΣΑ ΝΑ ΜΑΘΩ ΑΡΜΟΝΙΟ

Πάντα ήθελα να κάνω κάτι με μουσική αλλά δεν ήξερα τι. Μια μέρα, στην αποθήκη του εχολείου μου, του 35ου Δημοτικού Σχολείου Αθηνών, βρήκα ένα αρμόνιο. Τότε ρώτησα μια από τις δασκάλες μας αν δουλεύει και αν μπορούμε να το χρησιμοποιήσουμε. Η δασκάλα το έβγαλε από την αποθήκη και πράγματι δούλεψε. Μάλιστα, η δασκάλα αυτή ήξερε και να παίζει αρμόνιο. Όλοι τότε άρχισαν να παίζουν λιγάκι αρμόνιο, αλλά εγώ πιο πολύ. Στο σπίτι κατέβαβα μια εφαρμογή στο τάμπλετ που μαθαίνεις κάποια τραγούδια στο πιάνο του τάμπλετ.

Τελικά, την άνοιξη ετοιμαζόμασταν για την τελική γιορτή του εχολείου μας κι εγώ αποφάσισα να παίξω μαζί με τη δασκάλα το διάσημο τραγούδι Stand by me. Είχα πολύ τρακ, αλλά τα κατάφερα.

Έτσι αποφάσισα, από αυτή τη εχολική χρονιά να μάθω κανονικά αρμόνιο. Παρακάλεσα την οικογένειά μου να μου πάρει αρμόνιο και ψάξαμε για ένα ωδείο στη γειτονιά μας όπου θα μπορέσω να κάνω μάθημα αρμόνιου. Βρήκα ένα δάσκαλο πολύ ευπαθητικό και ξεκίνησα τον Οκτώβριο. Σύντομα θα έρδει και το καινούργιο μου αρμόνιο και ανυπομονώ πολύ. Την επόμενη φορά θα εας πω πώς πάνε τα μαθήματα.

Ελεύθερο κείμενο: Ίωνας

Ο ΚΥΡΙΟΣ Κ.

Ο κύριος Κ. είναι ένας απόμακρος κύριος, ο οποίος θέλει να είναι πάντα μόνος. Δεν έχει φίλους, συγγενείς. Μόνο ένα σπίτι χτισμένο με τα χέρια του. Ούτε μάστορες δεν θέλει!

Τα παιδιά της γειτονιάς όταν παίζουν και περνάνε δίπλα από αυτό το σπίτι, τρέμουν. Να φανταστείτε ότι φοβούνται περισσότερο μην τυχόν τους δει ο Κ. παρά όταν κάνουν αταξία και οι γονείς τους βγάζουν λάβα σαν ηφαίστειο!

Μια μέρα τα παιδιά άκουσαν τον Κ. να μιλάει κλαίγοντας στο κήπο του και να λέει: - Αχ... κήπε μου... εσύ... έχεις το χώμα σου, τα φύλλα σου. Εγώ τι έχω; Τίποτα! Και πολλά δάκρυα έπεσαν στο χώμα.

Την επόμενη μέρα ένα τεράστιο μαρμαμένο λουλούδι ξεφύτρωσε στο σημείο που έκλαιγε ο Κ.

Το κείμενο μιλάει για το ότι κάθε άνθρωπος, ό,τι κάνει, λέει και σκέφτεται είναι αυτός.

Ελεύθερο κείμενο: Αφροδίτη

ΤΑ ΘΡΑΝΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Εδώ «Τα Θρανία της Άνοιξης»!
Ακούτε το ραδιόφωνο των παιδιών!
Παιδιά, μείνετε συντονισμένα!

Δεν είναι εύκολο κάποιος να αναφερθεί στην πορεία ενός ανθρώπου, ενός ονόματος-μύθου. Δεν είναι εύκολο να εξιστορήσεις την πορεία ενός ανθρώπου, που ταυτίστηκε με τον ανίκητο αρχιστράτηγο των άνω δυνάμεων, τον συνονόματό του, Αρχάγγελο Μιχαήλ. Οι δρόμοι της ζωής του Αρχαγγέλου Μίκη Θεοδωράκη θα τον φέρουν από πολύ νωρίς σε επαφή με την μουσική και την πολιτική σε ηλικία δώδεκα ετών. Την μουσική θα την ανακαλύψει μόνος του. Είναι βέβαια απορίας άξιον πώς ένα παιδί που έζησε από την Χίο ως την Αθήνα τα πρώτα δεκαοκτώ του χρόνια οδηγήθηκε στην μουσική. Δεδομένου ότι η ένδεια της μουσικής παιδείας τα χρόνια εκείνα ήταν τεράστια.

Τα παιδικά του χρόνια είναι μοιρασμένα στα μέρη που έζησε μαζί με τις αναμνήσεις του. Γεννήθηκε στις 29 Ιουλίου 1925 στην Χίο με καταγωγή από τον Γαλατά Χανίων και τον Τσεσμέ της Μικράς Ασίας. Ο νεαρός Μίκη πέρασε τα πρώτα παιδικά του χρόνια σε αρκετές πόλεις της επαρχίας: Λέσβο, Γιάννενα (με μικρά ενδιαμέσα στη Σύρο και στην Αθήνα), Αργοστόλι.

Στην Πάτρα πήγε στην Α' Γυμνασίου. Η Λέσβος για τον Μίκη ήταν η Βαριά, ένα εξοχικό προάστιο στη Μυτιλήνη. Το διώροφο σπίτι δίπλα στην θάλασσα με τον κήπο με τα όμορφα λουλούδια. Έμειναν μαζί και άλλοι συγγενείς, φίλοι και πολλοί Μικρασιάτες από την πλευρά της μητέρας του και φυσικά οι γονείς του, που όπως είπε «τους ανακάλυπτε κάθε μέρα και τους αγαπούσε πιο πολύ».

Το καλοκαίρι κοιμούνταν όλοι μαζί πλάι στην θάλασσα κοιτάζοντας τον ουρανό. Ο πατέρας του, του μιλούσε για τα άστρα και τους αστερισμούς. Το πρώτο του βιβλίο ήταν ο ουρανός. Ο παππούς του, ο Κρητικός ο Μιχαήλ καθόταν πάντα με ένα βιβλίο στο χέρι. Αυτό εντυπωσίαζε τον Μίκη. Στο σπίτι του το κυρίαρχο έπιπλο ήταν η βιβλιοθήκη. Του άρεσαν τα εξώφυλλα, η μυρωδιά του χαρτιού. Ξεκίνησε να διαβάζει τον Ιούλιο Βερν, την Παναγία των Παρισίων του Ουγκώ, την Φόνισσα του Παπαδιαμάντη, τον Φάουστ του Γκαίτε. Στην εφηβεία διάβασε τους μεγάλους Μύστες, τους Ρώσους, τον Τολστόι και τον Ντοστογιέφσκι που άφησαν ανεξίτηλη σφραγίδα στην ψυχή του. Το βιβλίο υπήρξε το πάθος όλης της οικογένειας. Στην οικογενειακή βιβλιοθήκη μέγιστα έργα είναι η Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια του

Ελευθερουδάκη, η Ιστορία του Ελληνικού Έθνους του Παπαρρηγόπουλου και πολλές μεταφράσεις του Γρυπάρη. Ο καθένας κρατούσε κι από ένα βιβλίο. Συμβολική για τον Μίκη υπήρξε η φράση του Τουρκένιεφ: «Αν ο άνθρωπος γίνει κάποτε βασιλιάς θα έχει για θρόνο του το βιβλίο».

Σαν παιδί ο Μίκη μεθούσε με την παρέα των φίλων του. Εξαντλημένος όπως γύριζε στο σπίτι ήταν γεμάτος χρώματα, λάσπες και μικροπληγές. Συνδέθηκε πολύ στενά με φίλους, με μερικούς από τους οποίους είχε επαφή σε όλη του την ζωή. Εμπιστευόταν εύκολα και τα έδινε όλα στους φίλους του. Εάν κάποιος τον απογοήτευε, όπως ο ίδιος θα έλεγε, το θεωρούσε προδοσία. Σε όλη του την ζωή περιστοιχιζόταν από καλούς και πιστούς φίλους που

του έδιναν ευτυχία και δύναμη. Είχε καλούς δασκάλους και καθηγητές. Πολλές φορές ο Μίκη αναφερόταν στον κ. Σταματάτο, τον δάσκαλό του στο

Αργοστόλι που ξαφνικά τον είδε μπροστά του να βαδίζει με τους δυο γιους του στο τέταρτο τάγμα της Μακρονήσου μια χειμωνιάτικη μέρα και η καρδιά του σταμάτησε από συγκίνηση. Όταν τον Μίκη τον ρωτούσαν για τα πρώτα μουσικά του ακούσματα εκείνος έλεγε ότι η ζωή του γενικώς ήταν «μια συνεχής αδιάκοπη μουσική». Οι μουσικές του προσλαμβάνουσες ήταν από το γραμμόφωνο από την εποχή της

Βαριάς σε ηλικία τεσσάρων με πέντε ετών. Όλοι

γύρω του γονείς και συγγενείς χόρευαν ταγκό, βαλς και του έμαθαν να κουρδίζει τον φωνόγραφο και να αλλάζει δίσκους και βελόνες. Ο κόσμος την εποχή που ήταν ο Μίκη μικρός τραγουδούσε ομαδικά σε κάθε ευκαιρία. Κυριαρχούσαν τα τραγούδια της Μικράς Ασίας και της Κρήτης. Ο ένας παππούς άφηνε την αιματοκυλισμένη Κρήτη, για να πάρει ο άλλος την αιματοβαμμένη Σμύρνη. Όλα αυτά έγιναν με τον καιρό μέσα του πληγές καθώς τα συνέδεε με ιστορίες γεμάτες διωγμούς και σκοτωμούς. Στην πλατεία Βαλιανού στο Αργοστόλι για πρώτη φορά άκουσε την καντάδα και την μουσική μπάντα.

Σ' αυτό που αναφερόταν ο Μίκη Θεοδωράκης τακτικά ήταν στο παιχνίδι με αντικείμενο το κλέψιμο από μπουστάνια και μανάβικα που δίδασκαν οι μεγαλύτεροι στους μικρότερους, ώστε να διασκεδαστούν οι όποιες ηθικές αναστολές και να προετοιμαστεί ο καλός μαθητής για μια έξυπνη καριέρα στη ζωή του.

Για όσους, όμως, η οικογενειακή ηθική υπερίσχυε, όπως στον Μίκη, ήταν βέβαιο ότι θα ανήκε στην κατηγορία των «κάτω» κι αυτό αποδείχθηκε με την ένταξη

ΤΗΣ ΑΝΘΩΣΕΩΣ

του στην αριστερά των ονειροπαρμένων. Οι περιπέτειες της ιστορίας και η ένδεια της μουσικής παιδείας στην Ελλάδα δεν θα του επιτρέψουν να κάνει τις σπουδές που ονειρεύεται. Θα φοιτήσει πάντως στο Ωδείο Αθηνών (1943), με δάσκαλο τον Φιλοκτήτη Οικονομίδη και θα σπουδάσει αργότερα ως υπότροφος του ΙΚΥ στο Παρίσι (1954), με τον Ολιβιέ Μεσσιάν.

Δεν θα ιχνηλατήσουμε βέβαια εδώ την μουσική διαδρομή του Θεοδωράκη. Θα περιοριστούμε μόνο σε τρεις παρατηρήσεις. Πρώτον, ο Θεοδωράκης γράφει μουσική ασταμάτητα σε όλες τις περιόδους της ζωής του, στο κρατητήριο, στην φυλακή, στην εξορία, παντού και πάντοτε. Δεύτερον, καλλιέργησε όλα τα μουσικά είδη: χορωδιακά έργα, μπαλέτα, έργα για το θέατρο και τον κινηματογράφο, λαϊκά τραγούδια, όπερα με πρώτη το έργο «Κώστας Καρυωτάκης». Τρίτον, δεν ξεχώρισε ποτέ μέσα του τη μια πτυχή της μουσικής δημιουργίας του από την άλλη. Η πολιτική

ζωή του Θεοδωράκη αρχίζει ουσιαστικά με την προσχώρησή του στον μαρξισμό και την αριστερά σε πολύ νεαρή ηλικία, πριν τελειώσει το γυμνάσιο. Αξίζει να σημειωθεί επίσης ότι ο Μίκης γοητεύτηκε από την διδασκαλία του Χριστού, πήγαινε συχνά στην εκκλησία, συμμετείχε στη χορωδία και συνέθετε εκκλησιαστικά έργα. Συνειδητοποίησε ότι το «Αγαπάτε αλλήλους», δηλαδή η αγάπη, είναι η πεμπτοσύνη της αρμονίας, γεγονός που τον έφερε κοντά στον Χριστιανισμό.

Οι δρόμοι των παιδικών χρόνων του Αρχάγγελου Μίκη, νομίζω ήταν οι παραπάνω. Ο ίδιος είχε πει: «εμείς οι ίδιοι διαλέγουμε τα μονοπάτια της ζωής. Όλο και κάποιος Αρχάγγελος μας οδηγεί με τις αόρατες φτερούγες του».

Ήταν «Τα Θρανία της Άνοιξης» - το ραδιόφωνο των παιδιών. Στο κείμενο και στο μικρόφωνο ήταν η Κάτια, 2/9/2022, Ηράκλειο Κρήτης - Αθήνα.

Εδώ «Τα θρανία της Άνοιξης»!

Ακούτε το ραδιόφωνο των παιδιών!

Παιδιά, μείνετε συντονισμένα!

Σήμερα παιδιά, η καινούρια χρονιά μας βρίσκει πάλι στους δρόμους για να ζήσουμε το σχολείο της γειτονιάς. Γιατί χωρίς γειτονιά δεν έχουμε και σχολείο της γειτονιάς. Είναι οι τελευταίες μέρες του χρόνου και γιορτάζουμε τον ερχομό του καινούριου. Το 2023 είναι εδώ! Η αλλαγή με το χειμερινό ηλιοστάσιο στις 22 Δεκέμβρη μας κάνει να οκεφτούμε τη μεγαλύτερη και την αρχή της μικρότερης νύκτας πιο αισιόδοξα και να πούμε, όπως ο Γρηγόρης Ξενόπουλος, μεγαλώνει η μέρα! Έρχεται το καλοκαίρι!

Τι κάναμε όμως την πρώτη μεγαλύτερη μέρα της αλλαγής του χρόνου; Βγήκαμε στους δρόμους στα Εξάρχεια κι είπαμε τα κάλαντα!! Φτάσαμε μέχρι το ταχυδρομείο της Αιόλου και από εκεί πήγαμε στην πλατεία Εθνικής Αντίστασης, εκεί που κάποτε ήταν θέατρο με πρόσφυγες στους εξώστες του και τώρα είναι η αυλή της δημοτικής εξουσίας. Στον δήμαρχο της Αθήνας όμως δεν είπαμε τα κάλαντα γιατί τα φώτα έκανε δυο χρόνια να μας τα φέρει στο σχολείο, έβηθε τα καλλιτεχνικά έργα από τις πόρτες και τους τοίχους του σχολείου, μας πήρε την πλατεία που παίζαμε και θα την κάνει «φαλακρή» χωρίς δέντρα και άγαλμα και κάνει δικαστήρια στους πολίτες να μην τον εμποδίζουν, γιατί θέλει να ανακαινίσει τον λόφο του Στρέφη και θα μείνουμε χωρίς κελώνες.

Οι άνθρωποι στον δρόμο αγάπησαν τα παιδιά των Εξαρχείων. Με τον σχολικό μας συνεταιρισμό μαζί, με ένα κουτάκι φωνάζοντας

«συνεταιρισμός, συνεταιρισμός», μάζεψαν 122 ευρώ!! Γυρίζοντας από τις διακοπές των Χριστουγέννων το συμβούλιο της τάξης θα αποφασίσει τι θα τα κάνει. Η δημοκρατία έχει και την οικονομία της με αυτοδιαχείριση.

Και στην επιστροφή μας πήγαμε στον «Σκόρο». Η κοινωνική και αλληλέγγυα οικονομία σε δράση. Ο κύριος Ζαχαρίας υποδέχθηκε τα παιδιά με μεγάλη χαρά και τους είχε διαλέξει τις αγάπες τους: ένα ραδιόφωνο, μια πυξίδα για την ζωή κι ένα βιβλίο με τον συγγραφέα των Εξαρχείων, τον Χρήστο Μπουλώτη, με τίτλο «Το άγαλμα που κρύωνε» (2022) για το προσφυγάκι της Μικρής Ασίας που ήρθε στο Αρχαιολογικό Μουσείο. Μαζί με τον συγγραφέα στην γειτονιά έχουμε και την εικονογράφο του βιβλίου, την Φωτεινή Στεφανίδη. Το καλύτερο δώρο για τα παιδιά! Που πήραν κι άλλα βιβλία και ρούχα για τις ανάγκες τους! Αφήσαμε λίγα χρήματα στο κουτί του «Σκόρου» για τα λειτουργικά έξοδα και την εφημερίδα μας «Κάτω από τη δάλασσα». Ο περιοδικός «Κοκκινολαίμης» ήταν εκεί και μας τραγουδούσε!

Πήραμε πάλι τον δρόμο της επιστροφής. Φτάσαμε στον Αχιλλέα να τον ευχαριστήσουμε για το πατίτιο της Τετάρτης και στην «Βιβλιοθήκη» για να την ευχαριστήσουμε για την διανομή του εντύπου μας. Πιο κάτω είπαμε την ιστορία των Εξαρχείων, το πως ξεκινά και σε λίγο φτάσαμε στο σχολείο μας για να φάμε τους κουραμπιέδες της κυρίας Αντωνίας.

Ήταν μια όμορφη μέρα. Κι ήταν «Τα θρανία της Άνοιξης» - το ραδιόφωνο των παιδιών. Και στο μικρόφωνο ήταν η Α2' και η Δ' Δημοτικού του 35ου Αθηνών, η κυρία Ελένη, η κυρία Λυδία και ο κύριος Μπαμπάλ, 23/12/2022, Αθήνα - Εξάρχεια.

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟΦΙΛΟ ΣΤΗΝ ΚΟΝΤΡΑΜΠΑΝΤΑ

Τέσσερις ιστορίες για τον κινηματογράφο

Νίκος Θεοδοσίου

Το βιβλίο του Νίκου Θεοδοσίου είναι μια ανατομία του ελληνικού 20ου αιώνα μέσα από την παιδική ηλικία τεσσάρων παιδιών. Από τα σχολεία αυτών των παιδιών που αγάπησαν τον κινηματογράφο λείπει ο κινηματογράφος. Όχι όμως από τη ζωή τους. Σήμερα δε μένει παρά να βάλουμε τη ζωή μέσα στο σχολείο. Θα μπει κι ο κινηματογράφος! Καλοτάξιδο λοιπόν! Το πέμπτο βιβλίο του «Σκασιαρχείου» είναι κι αυτό μια μικρή κιβωτός της μνήμης της ομάδας μας!

Ο κος Μπαμπάλ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ:

Εκδόσεις των Συναδέλφων

Καλλιδρομίου 30, Εξάρχεια

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΒΑΓΙΑΣ

Ζωρζ Σαρή

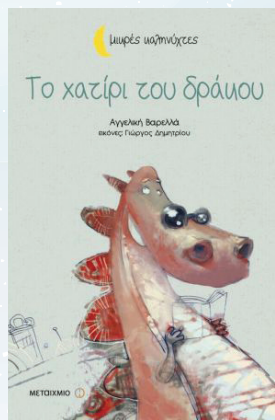
Εκδόσεις Πατάκη

Μια ομάδα παιδιών κάνει διακοπές στην Αίγινα. Καθώς συνεχίζουν τις διακοπές τους, έρχεται μια φίλη τους που τους λέει ότι ένας Γερμανός, που έχει πάθει αμνησία, λέει τις λέξεις Χαλδαίος, Νεκτάριος, Βαγία και τα ρωτάει αν θέλουν να βοηθήσουν.

Τα παιδιά συμφωνούν και την επόμενη μέρα πάνε στην Βαγία. Εκεί συναντούν κάτι γνωστούς και τους ρωτάνε... Εκείνοι ξέρουν και τους λένε πού να πάνε. Πηγαίνουν και μαθαίνουν πως αυτός ο Γερμανός τους είχε κλέψει κάτι. Τα παιδιά αποφασίζουν να βοηθήσουν. Θα βρουν τον θησαυρό και θα βοηθήσουν τον Γερμανό να γίνει καλά;

Ένα ενδιαφέρον μυθιστόρημα της Ζωρζ Σαρή που αξίζει να διαβάσετε.

Παρουσίαση: Ιωάννα

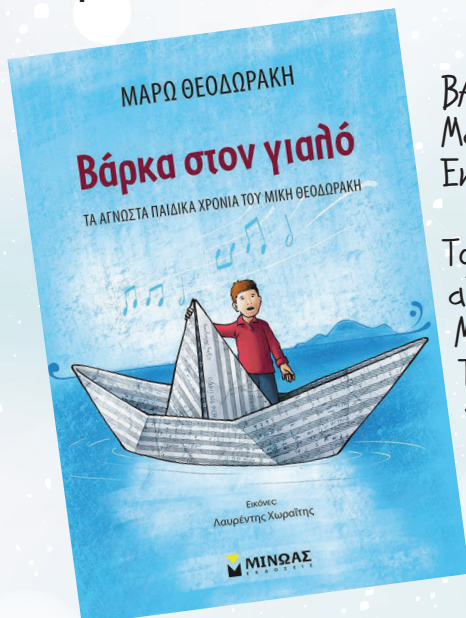
ΤΟ ΧΑΤΙΡΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥ

Αγγελική Βαρελλά

Εκδόσεις Μεταίχμιο

Στο βιβλίο «Το χατίρι του δράκου», ο ήρωας, ο δράκος, ζούσε σε ένα σπιτάκι και διάβαζε βιβλία. Ήταν χαρούμενος με αυτά. Ένωθε, όμως, και λύπη, γιατί δεν είχε άλλους δράκους. Άνοιξε όλα τα βιβλία και σε ένα από αυτά διάβαζε για μια διαγιά που έλεγε στα παιδιά μια ιστορία. Ότι, δηλαδή, μπορείς να πεις μια ευχή, μια οποιαδήποτε ευχή και το φεγγάρι να το πραγματοποιήσει. και ο δράκος ευχήθηκε να εμφανιστούν και άλλοι δράκοι. και ξαφνικά ήρθαν και άλλα πλασματάκια, που μαντέψτε τι ήτανε! Ήταν άλλοι δράκοι! κι η ευχή του πραγματοποιήθηκε. Εμένα, πιο πολύ από όλα στο βιβλίο μου άρεσε ο δράκος.

Παρουσίαση: Μαρία - κόκκινη τσουλήθρα

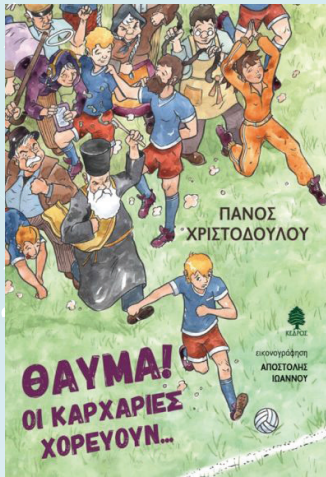
ΒΑΡΚΑ ΣΤΟ ΓΙΑΛΟ

Μάρω Θεοδωράκη

Εκδόσεις Μίνωας

Το βιβλίο της Μάρως Θεοδωράκη είναι μια ευκαιρία για μια πρόταση. Να αλληλογραφήσουν δέκα σχολεία των δέκα πόλεων της παιδικής ηλικίας του Μίκη Θεοδωράκη και να ενωθούν κάτω από τη σκέπη του «Σκασιαρχείου». Τα παιδιά να βρουν στοιχεία της παιδικής ηλικίας του στην κάθε πόλη και να τα παρουσιάσουμε στις 2 Σεπτέμβρη, την ημέρα του θανάτου του. Με την τελευταία πρόταση που ήθελε: «πολέμησε στα δεκεμβριανά».

Παρουσίαση: κος Μπαμπάλ

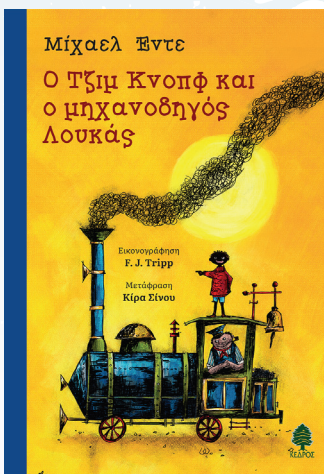
ΘΑΥΜΑ! ΟΙ ΚΑΡΧΑΡΙΕΣ ΧΟΡΕΥΟΥΝ

Πάνος Χριστοδούλου
Εκδόσεις Κέδρος

Στα Βρομαγούλιανα, ένα μικρό χωριό, υπάρχει ένα ποδοσφαιρικό γήπεδο, η Χλιμίντζουρα Αρίνα, αλλά η τοπική ομάδα, οι Καρχαρίες δεν τα πάνε καλά στο πρωτάθλημα.

Ο καλύτερος παίκτης, ο Παιχταράς, χτυπάει το κεφάλι του και νομίζει πως είναι εκκύλος και ο προπονητής τους παρατάει, όταν ο καβάπης-πρόεδρος φέρνει έναν που δεν ξέρει ποδόσφαιρο, αλλά κρίκετ. Τότε ο πρόεδρος παίρνει για προπονητή τη Ρεβέκκα Πιρουέτα, που είναι μπαλαρίνα και για επιδεικτικό τον Μίμη Ανδροπρεπή, που είναι χορευτής και κανείς δεν του μιλάει γιατί είναι διαφορετικός. Στο τέλος, όμως... γίνονται θαύματα!!!

Παρουσίαση: Άρης

Ο ΤΖΙΜ ΚΝΟΠΦ ΚΑΙ Ο ΜΗΧΑΝΟΔΗΓΟΣ ΛΟΥΚΑΣ

Μίκαελ Έντε
Εκδόσεις Κέδρος

Ο Λουκάς ζούσε στην Καλοχώρα και μια μέρα ήρθε ένα γράμμα, που μέσα του είχε ένα μικρό μαύρο παιδάκι, τον Τζιμ, τον Κουμπή. Επειδή η Καλοχώρα ήταν μικρή και δεν είχε χώρο και για τους δύο, αποφάσισαν να φύγουν με

την ατμομηχανή. Έφτασαν στο Πιγκ, την πρωτεύουσα της Μανδάλα. Εκεί ο αυτοκράτορας είχε χάσει την κόρη του. Οι δυο φίλοι ξεκίνησαν να τη βρουν στην πόλη των Δράκων. Στην πορεία έλυσαν μυστήρια και όταν τελικά τη βρήκαν, ο Τζιμ ο Κουμπής την παντρεύτηκε.

Παρουσίαση: Ηρώ

Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

ΘΑΝΑΣΗΣ ΣΚΡΟΥΜΠΕΛΟΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΕΔΡΟΣ

Ήταν ένα κοριτσάκι που το έλεγαν Κατερίνα. Έφαχνε ένα φίλο με χρυσή καρδιά. Ονειρεύτηκε κάτι αληθινό. Πήρε το φεγγάρι για να βρει έναν φίλο. Στο τέλος βρήκε τον φίλο της που ήταν το φεγγάρι και πήγανε βόλτα σ' όλη τη Γη.

Παρουσίαση: Γιάννης

ΟΝΕΙΡΑ ΣΕ ΡΟΔΕΣ (2021)

Η ταινία θέλει να περιγράψει τον ονειρικό κόσμο μιας χαρούμενης ομάδας που μετακινείται συνεχώς από την τάξη στην αυλή και από την αυλή στην πόλη διευρύνοντας τα όρια του σχολείου όπως το έχουμε συνηθίσει. Τα «όνειρα» αναφέρονται στα όνειρα των παιδιών

που συναντούν το όραμα του δασκάλου τους για ένα ανοιχτό προς τα έξω σχολείο που τους χωράει όλους. Οι «ρόδες» αναφέρονται στο καρτσάκι-βιβλιοθήκη γύρω από το οποίο τα παιδιά εξερευνούν την γειτονιά. Όλα αυτά γίνονται στο 35ο Δημοτικό Σχολείο Εξαρχείων.

Σοφία Λιούλια

ΤΙ ΘΑ ΠΕΙ ΣΧΟΛΕΙΟ (2022)

Όταν ρωτάμε τότε προκύπτουν πολλές δυνατές απαντήσεις. Μα η τέχνη δεσμεύει αυτές τις πολλές απαντήσεις και τις κάνει μία κάθε φορά. Στην ταινία αυτή το ερώτημα είναι μια καλή αφορμή τα παιδιά του σχολείου που εργάζονται με τις τεχνικές Φρενέ να κάνουν

έναν κύκλο φιλοσοφίας και να γνωρίσουν στα νέα παιδιά τι είναι αυτό που κάνουν. Γιατί αυτό που κάνουν τα κάνει ευτυχισμένα. Μια ταινία φτιαγμένη με την υποστήριξη του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Χανίων όλο αγάπη για την παιδαγωγική μας, τη συνέλευση των παιδιών, την φιλοσοφία μαζί τους, το ραδιόφωνο, τα ελεύθερα κείμενα, την εφημερίδα και το σινεμά. Μια ταινία που ξεχειλίζει από την ορμή να ανακαινίσουμε το περιεχόμενο του σχολείου και σε ένα βέβηλο όνομα να δούμε ξανά μια αθωότητα στο βλέμμα των παιδιών κι ένα υποστηρικτικό περιβάλλον από τους μεγάλους. Γυρισμένη στον Ταυρωνίτη Χανίων με την δασκάλα την κα Φωτεινή, η ταινία είναι ένα ντοκουμέντο της σημερινής παιδικής ηλικίας στη χώρα μας.

Ο κος Μπαμπάλ

ΟΙ «ΜΙΚΡΟΙ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΕΣ» ΜΟΙΡΑΖΟΝΤΑΙ ΤΟΝ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΜΕ ΤΑ «ΒΡΑΒΙΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ»

Ήταν ένα πρωινό Δευτέρας, όταν μπήκαμε στην τάξη μας και αντικρίσαμε μια γωνιά γεμάτη ραδιόφωνα, τρανζιστοράκια, μικρόφωνα και ακουστικά. Μα τι είχε συμβεί; Πριν λίγες μέρες είχαμε πάρει απόφαση στο συμβούλιο της τάξης μας να ασχοληθούμε με το ραδιόφωνο, μία τεχνική της παιδαγωγικής Φρενέ. Και ξαφνικά... ένα στούντιο ραδιοφώνου είχε στηθεί στην αίθυσά μας και μας περίμενε. Η έκπληξή μας μεγάλη και η χαρά μας ακόμα μεγαλύτερη! Φέτος, λοιπόν, ξεκινάμε αυτό το πρωτόγνωρο ταξίδι για όλους και όλες μας... το ταξίδι στον μαγικό κόσμο του ραδιοφώνου και μοιραζόμαστε μαζί σας τις σκέψεις μας και τα συναισθήματά μας...

Παναγιώτης Κ.: Το ραδιόφωνο στην τάξη μας θεωρώ ότι είναι πολύ σημαντικό για μας. Μας ενώνει, μας φέρνει πιο κοντά, μας βοηθάει σε ομαδικές δραστηριότητες, στο να κάνουμε ωραία κείμενα, μας βοηθάει στο να ενωθούμε και να μην τσακωνόμαστε. Το ραδιόφωνο μπήκε στην τάξη τον Νοέμβριο και είμαι χαρούμενος, γιατί με το ραδιόφωνο περνάω καλά.

Ζέτα: Το όνομα του ραδιοφώνου μας είναι «Οι μικροί εξερευνητές του Ε1». Το ραδιόφωνο είναι πολύ χρήσιμο και πολύ ωραία εμπειρία. Έχουμε αρχίσει να ασχολούμαστε με το ραδιόφωνο εδώ και έναν μήνα, οπότε δεν έχουμε μάθει ακόμα πώς να το χειριζόμαστε καλά. Έχουμε κάνει πολλές ηχογραφήσεις με το κινητό της κυρίας Χαράς και έχουμε κάνει επίσης ηχογράφιση και με το άλλο τμήμα. Το ωραιότερο είναι ότι έχουμε φτιάξει το στούντιό μας στην τάξη μας.

Ορέστης: Το ραδιόφωνο για εμένα είναι ένα μέσο επικοινωνίας που μπορείς να εκφράζεσαι ελεύθερα, να συνομιλείς και να φτιάχνεις τον δικό σου μικρόκοσμο μέσα απ' αυτό. Στην τάξη μας το ραδιόφωνο ήρθε λίγο πριν την 28η Οκτωβρίου. Τότε η κυρία μας, η κυρία Χαρά, σκέφτηκε να κάνουμε ραδιοφωνική εκπομπή, με αφορμή την 28η Οκτωβρίου και το «Χωνί της Κατοχής», με το οποίο είχαμε ασχοληθεί. Μετά την προτείναμε στο συμβούλιο τάξης κι ευτυχώς την ψήφισαν όλοι. Κι από τότε έχουμε το ραδιόφωνο στην τάξη μας, τους «Μικρούς εξερευνητές».

Μάριος: Το ραδιόφωνο είναι ένα εργαλείο για την τάξη μας. Μας βοηθάει να κάνουμε καλύτερη ανάγνωση, να κάνουμε ησυχία, να γνωρίζουμε καλύτερα και να γνωρίζουν οι άλλοι καλύτερα την τάξη μας.

Αναστασία: Το όνομα του ραδιοφώνου μας είναι «Οι μικροί εξερευνητές του Ε1». Όταν αρχίσαμε να ασχολούμαστε με το ραδιόφωνο ήμουν πολύ ενθουσιασμένη. Εμένα το ραδιόφωνο μου αρέσει, γιατί ηχογραφούμε πολύ ωραία πράγματα και ακούμε παιδικές εκπομπές. Το ραδιόφωνο το αγαπώ πολύ!!!

Πένυ: Πιστεύω ότι το ραδιόφωνο θα είναι πολύ ωραίο, μου αρέσει πολύ. Κάποιες φορές ακούμε τραγούδια στον ελεύθερό μας χρόνο.

Παναγιώτης Μ.: Σήμερα σκεφτήκαμε το όνομα του ραδιοφωνικού σταθμού και νιώθω τέλεια τώρα. Νομίζω ότι θα ασχολούμαστε με το ραδιόφωνο περισσότερο. Είμαι χαρούμενος που θα κάνουμε ραδιόφωνο και πιστεύω πως θα πάει πολύ καλά ο σταθμός μας.

Λεντιάν: Το ραδιόφωνο το ξεκινήσαμε πριν κάποιες βδομάδες. Όταν η κυρία είπε ότι θα κάνουμε ραδιόφωνο δεν καταλάβαμε, αλλά μετά μας είπε ότι θα κάνουμε ραδιοφωνική εκπομπή και ακούσαμε διάφορα ραδιοφωνικά κανάλια. Χαρήκαμε αλλά δεν ξέραμε αν θα ήταν δύσκολο. Τελικά ήταν πολύ δύσκολο. Μετά από κάποιες μέρες κάναμε ηχογράφιση για το Πολυτεχνείο.

Θάνος: Το ραδιόφωνο για μένα είναι ένα μέσο για όταν θες να χαλαρώσεις, αλλά και ταυτόχρονα σε βοηθάει να μαθαίνεις και να βελτιώνεις την ανάγνωσή σου. Μου αρέσει το ραδιόφωνο, γιατί ακούμε πολλούς σταθμούς, βλέπουμε τι έχει ο κάθε σταθμός, δηλαδή αν παίζει ροκ, χιπχοπ ή ακόμα και λαϊκά. Επίσης, μου αρέσει επειδή έχει παιδικούς σχολικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς που έχουν περισσότερο ενδιαφέρον. Ακούμε τα παιδιά να μιλάνε για το θέμα που έχουν δουλέψει, αλλά ταυτόχρονα ακούμε και μουσική. Ελπίζω να ασχοληθούμε πιο πολύ με αυτό το θέμα.

Μαρίνος: Το ραδιόφωνο μας φέρνει ευτυχία και χαρά. Το ραδιόφωνο για εμένα είναι η μουσική! Όταν κάνουμε ραδιόφωνο στην τάξη, είναι πιο ευχάριστα!

Θωμάς: Το ραδιόφωνο στην τάξη είναι τέλειο. Μας κάνει να είμαστε πιο ενωμένοι, να ακούμε εκπομπές και πολλά άλλα. Εμένα όμως πιο πολύ μου άρεσε όταν σαρώσαμε την μπάντα!

Κωνσταντίνος: Το ραδιόφωνο για μένα σημαίνει τραγούδια, ειδήσεις, νέα και αθλητικά. Όταν πρωτόακουσα για το ραδιόφωνο, δε μου άρεσε πολύ η ιδέα, αλλά μόλις κάναμε τη ραδιοφωνική μας εκπομπή τότε μου άρεσε πολύ!

Χρυσούλα: Το ραδιόφωνο μου αρέσει πολύ. Μου αρέσει που κάνουμε εκπομπή και που τραγουδάμε.

Άλεξ: Το ραδιόφωνο μου αρέσει πολύ και περνάμε πολύ ωραία στην τάξη με αυτό.

Αθηνά: Εμείς με το ραδιόφωνο ασχολούμαστε ένα μήνα το πολύ. Το ραδιόφωνο πιστεύω ότι είναι μια δραστηριότητα, η οποία μας γνωρίζει πράγματα για τη μουσική και για όλα αυτά που κάνουμε με τα άλλα σχολεία! Επίσης, αποφασίσαμε και το όνομα του ραδιοφώνου μας: «Οι μικροί εξερευνητές του Ε1»!

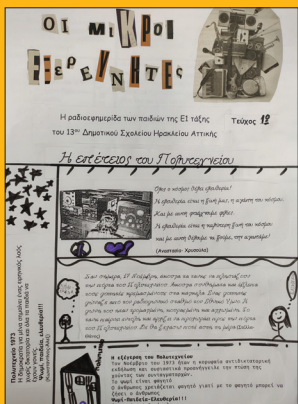
(Η συνέχεια στο επόμενο τεύχος)

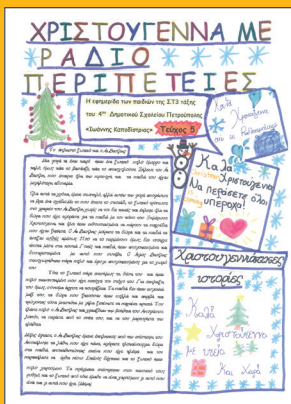
...ΤΑ ΞΑΔΕΡΦΑΚΙΑ ΜΑΣ

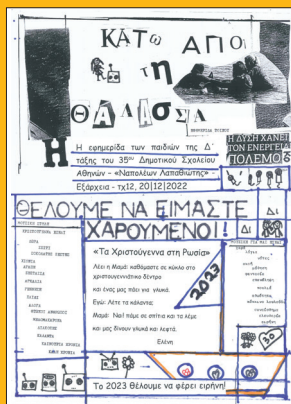
«Η Επικίνδυνη Ζούγκλα», τχ.1, από το 1ο νηπιαγωγείο Δάφνης.

«Οι Μικροί Εξερευνητές», τχ.1-3, από το 13ο Δ.Σχ. Νέου Ηρακλείου Αττικής.

«Ραδιοπεριπέτειες», τχ.1-5, από το 4ο Δ.Σχ. Πετρούπολης.

«Κάτω από τη Θάλασσα», τχ.1-12, από το 35ο Δ.Σχ. Αθηνών.

Ευχαριστούμε το Γυμνάσιο – Λύκειο της Αταλάντης και την κυρία Τόνια για την αποστολή του 3ου τεύχους της εφημερίδας τους «Αίθουσα με θέα». Επίσης στο Γυμνάσιο Ζαχαρώς και την κυρία Ρέα για το 1ο τεύχος της εφημερίδας τους «Καλλιόπεια». Συγχαρητήρια και στην κυρία Χρυσουγή και το 19ο Δημοτικό Πάτρας που συνδυάζει ραδιόφωνο με εφημερίδα. Συγχαρητήρια και στα «Τέλεια Γατάκια» και τον κο Δαμιανό για το 1ο τεύχος της εφημερίδας τους! Τα σχολικά ραδιόφωνα του «Σκασιαρχείου» αλληλογραφούν με τις ραδιο-εφημερίδες τους και τις εκπομπές τους. Στείλτε μας τα γράμματά σας!